

JUNG KÁROLY

Vidéki följegyzések

*Az albícia itt virágzik az erkély előtt,
Kezét itt nyújtja felém, s virágait.
Ujjait alkonyat előtt összevonja, akár
Nappali kitérülés után lenge köntösét
A szerelmes, hogy teste illatozását
Az est leszálltával elrejtse, de
Csak kis időre, hogy aztán újra meg újra
Reázáporozzon a férfirra az örök testiség.
De este meghalnak a fák. A sötétség
Elrejtí errefelé az orozva lopakodókat,
Csordogál a gyanta a fenyőfa sebein,
Reggelre fehérré fagynak könnyei.
Lopakodik fegyveres kezével a háború,
Áradatként görgeti szennyét a téboly.
Reggelre meglesznek-e még a fák,
Az albícia, a cseresznye, a kajsziarackfa,
A naspolya, a szilva, az ezüstfenyő.
S megleszünk-e magunk is, s te ott,
Bűneinkkel együtt valahányan?*

Átázott fotográfia

*Két tücsök beszélget egymással,
Árván és magárahagyottan,
Az őszbe szenderülő veranda előtt.
Ugat egy kutya,
Majd egy helikopter rotorja is.
Alkonyodik; szégyenlem magam, hogy élek,*

*Szégyenlem magam, hogy meghalt
Bennem ez a nyár és az élet.
A tested felé űző vágyakozás.
Testi valómat faggatom, valahol távol,
Merő öncsalás, hogy elérhetetlenül,
Valahol Európában,
A földhöz, a halálhoz oly közel.*

Dal a hazáról

*„Amikor Magyarországon leírtam a szót:
haza – íróbarátaim kinevettek.”*

(Csiki László áttelepült költő szavai)

*Marad-e majd lábam alatt e föld,
Melyet átkereszteltek a századok,
A nevenincs föld, a Duna, a Tisza, zöld
Kertek, rétek tájéka, meg a konok*

*Parasztoké; a maradó eszelős kóborok
Hazája, mely mára elfutott a ködben,
Őrült eperfák őrt állnak fölöttem,
Elfolytak Erdődön a borok, s óborok.*

*Állampolgár voltam, álompolgár lettem,
Piszokszürke égbolt szétfolyik fölöttem,
Sorra magadra hagynak szökő híveid –*

*Haza. Én azért jöttem haza, mert nem
Bírtam ki tovább. Már nem véhettem
Többet. Ki érti a hontalan keserveit?*

Télvíz idején

*Kallódnak a költők idegen helyeken,
Hazájuk kiköpte őket a fagyba, a télbe.
Ordasvicsoritás maradt a szó nyomában,
S lopakodik már a sok sunyi sakál.*

*Maradni vagy menni az egyetlen hazába,
Mert üresen kongnak a szó csarnokai,
Kísért a tébolyodás: hazamenni, haza!
Üressé lesz a haza Duna és Tisza között.*

*Asszonyokra és szeretőkre maradtak a házak,
Magára hagyatott a könyvtár, a kéziratok,
A barackfa, a szilva, a naspolya, meggyfa,
Megfagyva a krizantémok, mindenszentek előtt.*

*Csonttá fagyott a föld is, a kétségbeesés,
Nincs az a szó, mely a fagytól visszariadna,
Csonttá fagyva a földben zokognak az ősök,
Az ember, jószága, kit végül magára hagyott.*

*Hazamenni, csak haza, hiába zúgnak a szelek,
Hiába biztos a köd, végzet, halál, háború,
Tán menti a vétket pesti fohász, kései ima,
De más ne tetézzé a bűnt, a majdnem árulást.*

Ha majd a harsonák

*E kor összes vétkei kitérülkoznak egyszer:
Nincs menekvés, napfényre jut minden bűn.
Minden bűn, mi elkövetett. S számunkra,
Akik azt hittük, mégis mi voltunk a tiszták,*

*Kezünk be nem véreztük, minden mocsokfolyam,
Mely fölöttünk összecsapott, tőlünk független,
Mi senkire kezet nem emeltünk – nem lesz
Menekvés; hisz közöttünk vannak a gyilkosok,*

*S nem is lehet számunkra irgalom: gyilkosokkal
Éltünk! A holtakat szigorú éjszakán kivetik
Majd a bűvópatakok, a hörgés újra s újra
Fölhangzik a számtalan tömegsír fölött;*

*Hiába menekülnek a gyilkosok és a cinkosok,
S hiába velük magunk is, iszonyú vezeklés
A végítélet zúrzavarában a koponyacsont-dobok
Szüntelen crescendója, a lábszárcsont sípok*

*Töröksípos, zurlás, dobhártyatépő vijjogása.
A bűn, mely elkövetett, egyetemes. Lakolni
Fogunk érte ítéletnapig. Míg a harsonák egyszer
Meg nem szólalnak végül a fejünk fölött.*